

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Adnotationes || Et Meditationes || In Evangelia Qvae || In
Sacrosancto Mis-||sae Sacrificio || Toto Anno || Legvntvr;||**

Nadal, Gerónimo

Antuerpiæ, M. D. XCV.

Dominica II. post Pascha.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78158](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78158)

DOMINICA SECUNDA
POST PASCHA.

De Pastore bono, ostio, Ostiario, ouili.

IOAN. X.

ANNO XXXII.

In cxxi. imaginem adnotariuncula.

cxxi.

58.

- A. Venit ad hanc parabolam Christus post sanatum cecum natum, & Iudeorum inde natam discipulationem.
- B. IESVS docet Phariseos, profiteretur se bonum Pastorem, ostium, & Ostiarium ouilis sui.
- C. Dimicat legitimus Pastor cum lupo fortiter.
- D. Mercenarius & ignavus fugit, & lupus dispergit oves.
- E. Fit omnium ouium vnum ouile, & vnus Pastor.

EVANGELIUM MISSÆ.

IOAN. X.

In illo tempore dixit IESVS Phariseis, Ego sum Pastor bonus. Bonus Pastor animam suam dat pro ouibus suis. Mercenarius autem, & qui non est Pastor, cuius non sunt oues propriae, videt lupum venientem, & dimittit oues, & fugit; & lupus rapit & dispergit oues. Mercenarius autem fugit, quia mercenarius est, & non pertinet ad eum de ouibus. Ego sum Pastor bonus, & cognosco oues meas, & cognoscunt me meae. Sicut nouit me Pater, & ego agnosco Patrem, & animam meam pono pro ouibus meis. Et alias oues habeo quae non sunt ex hoc ouili, & illas oportet me adducere, & vocem meam audient: & fiet vnum ouile & vnus Pastor.

ADNOTATIO.

- A. Anato ceco a natiuitate, magna est excitata Phariseorum perturbatio, magna contentiones & inter ipsos factae, & cum cecis parentibus, & cum ceco ipso. Hunc tandem cheram, id est execratum eiecerunt foras, id est excommunicauerunt. Quum haec audiret Christus & videret in spiritu, cecum inuestigat, & longe maiori afficit beneficio quam sanitatis: discretum ostendit illi se Christum, se filium Dei esse. Recipit grato animo cecus Dei donum, precidit ad pedes IESV, illum adorat: subdit benignus IESVS salutarem omnium increpationem, simul & admonitionem; Ego in iudicium veni in hoc mundum, ut qui non vident videant, & qui vident cecifiant. Veni ut qui reiecto proprio iudicio & intelligentia fidem Dei sequuntur, ij videant, qui contra per arrogantiam suo iudicio & prudentia carnis nituntur, ij fidei lumen vel amittant, vel non recipiant. Haec contra se dicta interpretantur Pharisei. Num nam, inquit, etiam nos cecifimus? Respondet IESVS: Si cecifissetis, non haberetis peccatum, nunc vero dicitis, quia videmus, peccatum ergo vestrum manet. Quasi dicat: Utinam essetis cecif, & cecos vos esse profiteremini, quae esset aliqua ad fidem & veritatem intelligendam dispositio, sed cecif non solam estis, sed insolenter vobis scientiam arrogatis: propterea constans est & difficile peccatum vestrum. Hinc ad salutarem illam parabolam de ostio, Ostiario, ouili & Pastore extendit sermonem.
- B. Docens enim Phariseos accepta occasione eorum interrogatione, ostendit aperte vnum esse ouile Dei ouium, huius se esse ostium per quod esset intrandum, aliunde non patere ingressum nisi latronibus: Pastorem, Vicarium scilicet, per hoc

August. hoc ostium debere ingredi, huic aperire se, qui huius ouilis est ostium & Ostiarius. Ostendit deinde se Pastorem esse illum summum, Pastorum omnium exemplar perfectissimum, qui non solum non relinquit oves à lupis dissipandas & rapiendas, sed morti se offert ad eas liberandas; quæ est & incomparabilis charitas, & virtus infinita: nam occiso Pastore, solent lupi in ouile tyrannidem exercere pro sua libidine, Christus verò morte sua Diabolum, mundum, mortem, infernum superavit, & horum tyrannidem dissipavit ac sustulit.

C. In circulo designatur Pastor bonus, qui cum lupo pro ouibus dimicat fortiter, nec oves derelinquit.

D. Contra fugit ignavus Pastor & nequam, ubi videt adoriri lupum ouile.

E. Congregantur omnes oves in unum ouile, omnes homines in unam fidem, in unam Ecclesiam Catholicam, lupis omnibus prostratis: existat unus Pastor Christus in uno Pastore Christi Vicario, Petri successores, quod cum fiet, veniet Christus ad iudicium; tamen si dies ille ignorabitur. Salutæ autem doctrina & ijs qui animarum curam gerunt datur, & ouibus, quæ agnoscere suos Pastores debent, non alienos, non eos qui non intrant per ostium, non quibus non aperit Ostiarius, sed ipsi irrumpunt in ouile, non ijs qui veniunt, non mittuntur, qui intrudant sese, nec scitur unde sint: denique quos Ecclesiæ hierarchia non agnoscit, eos fugere debent oves, sequi verò debent legitimos & veros Pastores, his animas suas pascendas cum omni simplicitate & mansuetudine exhibere.

MEDITATIO.

August. **T**V es igitur, ô bone & sancte IESV, Pastor ouium, habes ouile, eius es & ostium, & Ostiarius. Sed quæ sunt oves? quod ouile? Sunt oves fideles mei, felices si ouis naturam imitentur, si sint mansueti, si in oculis suis imbecilles, si sint obedientes suis Pastoribus, alienos auertentur, si sint bonis operibus fecundi atque affluentes, si bona opera nutriat & auceant, si illorum curam gerant, si casti fuerint, si admouentes Pastorem suæ necessitatis, medicinam item si afferant alijs salutarem, tum ex superfluis, tum etiam ex necessarijs. O felicem hominem si similem se mihi præbeat ouem Pastori! Sed quod ouile tuum? Ouile Ecclesia mea est, hæc verò populus per totum orbem diffusus à me vocatus, à me per baptismum Deo consecratus, meorum particeps Sacramentorum, sub meo in terris Vicario. Magnum, magne IESV, mysterium, diuinum ouile. Huius ego sum Pastor, incozum ouium cõseruo & augeo sanitatem, imbecillium confirmo, quæ illam amiserunt, ijs restituo; vitam etiam, si eam perdiderint, reparo; eas à luporum & ferarum omnium iniuria & maleficio protego; illas pascio salutaribus & celestibus alimentis. Ego oues meas in montibus Israël excelsis, in riujs & pascuis vberumis & pinguibus, in herbis virentibus, & in cunctis sedibus pascio; accubare eas facio, ut requiescentes cibum salutariter ruminent. Requiro si qua periit; si qua abiecta fuerit, reduco; si qua contracta, colligo; si qua infirma, consolido; quæ pingues, quæ fortes,

cas custodio, & pascio in meo iudicio prouidenter, & defendo. Ego tua sum ouis, Domine, tua benignitate. Tu Pastor ille meus es excellenti bonitate. Tuæ diuinitatis bonitas in creatura & infinita est & æterna; tuæ etiam humanitatis, & diuinæ hypostasis vnione, tum donis summis ceteras creaturas omnes immenso intervallo antecellis; tibi gloria in seculum: si tu pascas me, nihil mihi deerit, in pascuis vberibus me collocahis. Verum qui ostiū es ouilis, sancte IESV? qui verò Ostiarius? Si enim ostium, quomodo Ostiarius? Næ meas parabolas intellige quasi auribus & oculis interioribus neglectis, externis rebus hæreas; sed quando illas audis, exteriori quidem intelligentia illa apprehende quæ exteriorius dicitur, spirituali verò ea quæ innuntur vel similitudine, vel proportionem, vel rationem quapiam. Ostium est ouilis externi qua ingressus vel datur vel negatur: leua oculum tuæ mentis, vide me factum Ecclesiæ meæ ostiū in cruce & morte mea: aperio vulnera mea veris & pijs ouibus, adulterinis & falsis ocludo; quod cum facio, sum certè idē Ostiarius. Sed quæ pascua, qui riuus quibus pascis & potas oues? Ego pascua, ego riuus: ego enim cibis omne delectamentum, & omnis saporis habens suauitatem; non qui in vos conuertatur, sed qui nos in se conuertat. Et illud præterece animaduerte, in cibo hoc esse simul potum. Ego enim in cibum acceptus, non famem solum animæ, sed sitim omnium fatio diuinæ meæ virtutis affluentia. Hic cibus desiderium

fidetium animæ vt superat suæ diuinitatis excellentia, ita explet suæ bonitatis infinita suauitate. Nec hoc facio per Eucharistiæ dimittaxat sacramentum, sed per meas virtutes, per mea dona semper facio, per ineffabilem vnionem meæ charitatis, qua mentem illustrat, cor mearum ouium & voluntatem inflammat, & facit quod ego sublimi illa oratione
 Jan. 17. Patrem deprecatus sum, vt vnum in nobis sint, quemadmodum nos vnum sumus: nos quidem essentia & diuinitatis vnitate, oues meæ gratia & charitatis vnione. Verū quid
 Jan. 16. illud est, bone IESV; Per me si quis in troieirit, saluabitur, & ingreditur, & egredietur, & pasqua inueniet: nam quod dixisti, saluabitur, intelligo: non est enim datum nomen aliud, in quo nos oporteat saluos fieri quàm tuum, nullaque salus extra ouile tuum est: illud etiā percipio; qui ingreditur in ouile tuum, cum caelestia pasqua inuenire: sed quid est, egredietur? vel quo pacto qui egreditur ex ouili tuo, vel pasqua tua reperire potest, vel salutem tenere? In ouile meum est vnus & primus ingressus; rursum interiùs in eodem alius est ingressus & egressus. Id ex templo veteris Synagogæ, quæ Ecclesiæ meæ fuit typus, intelligi potest: erat enim in illo templo Sanctum seculare, vbi fiebat quotidiana sacrificia; dein
 Hier. 9. tabernaculum, in quo candelabrum, mensa, etc. 20. & propositio panum, quæ dicebantur Sancta: interposito autem velamento sequebatur secundum tabernaculum, quod Sancta sanctorum vocabatur, vbi thuribulum, vbi arca testamenti, propitiatorium & Cherubim. Erat in templum ingressus primus communis ad Sædum seculare omnibus, Sacerdotibus quidem & Leuitis in atrium, scilicet interiùs, ad alia atria alijs: deinde parebat ingressus in prius tabernaculum Sacerdotibus vicissim inter se; in secundum verò soli summo Sacerdoti, & semel quidem in anno, non sine sanguine. Quo fit vt post primum ingressum in templum essent præterea duo ingressus, qua-

re & duo egressus; verum non omnibus, non erat scilicet propalata Sanctorum via, quam propalauit ego solus in verissima Sancta sanctorum ingressus per meum sanguinem, in caelum ipsum: & patefecit omnia tabernacula omnibus; vt qui in Ecclesia est, ingredi ulterius possit ad ulteriorem lucem & gratiam, ad maiora dona, ad excellentiores mentis illustrationes, ad caelum etiam ipsum leuari, vt ad me vsque perueniat aliquando: vnde tamen egressus illi detur ad solitas vitæ ac virtutum moralium functiones; vbique verò pasqua inueniat vberima, & in contemplationis operationibus, & in virtutū aliarum actionibus. Ago tibi diuinas gratias, magne IESV, quod me intra templum tuum recepisti atque conseruasti: scio te illud præterea velle, vt progrediar ulterius ad altiora & amoeniora tua tabernacula; video te vocantem, iter monstrantem, atque adeò trahentem; sed eo sum ego maiori indignatione dignus, quod hæc & audio & narro speculatiuè tantum, quasi ad me nihil attineant, quasi intelligere sit factis, neque oporteat corde & animi affectu concipere, & spirituali operatione exercere atque exprimere. Quid igitur faciam infelix ego homo & nihili? Multa scio intelligere te, quæ si facias, aperiam ego tibi secretiora illa ostia; sed tu curiosè agis: quæ scis, quæque ego dedi tibi, in his te non exerces, & nihil aliud quàm odiosè petis continenter, quasi nihil acceperis: mihi ista ratio vitæ spiritualis non placet. *1. Paral.*
 Parce, obsecro, mihi bone IESV, quia insipienter egi nimis. Ergo hoc nunc experire, exere ex profundis cordis tui simplicitatis atque humilitatis actum, coniunge orationes per mea quinque vulnera, & dic mihi; Domine IESV, illumina tenebras meas; adde; *Psal. 17*
 Vni sancte Spiritus, & emitte caelitus lucis tuæ radium. Sit nomini sancto tuo, admirabilis IESV & bone, laus & gloria sempiterna.
 A M E N.

R r DOMI-